

Рекох већ: “Вратила се троугласта “Кравица”, још да ми се врате и зуби да је отворим као некад...”, а то “некад” је, нажалост, остало најживље и најречитије у ових четрдесет и кусур лета живљења и животарења, јер за троугластом “Кравицом” су дошли неки коцкасти волови и сјebали све!

Некад сам имао непуних седам година.

Некад нас је стрика Душан сачекао “ајкулом” на железничкој станици и одвезао у неку гарсоњеру новобеоградских блокова...

Некад је било то позно вече крајем лета ’81. светла града која су нестајала за нама како смо прелазили “Газелу”...

Некада није било ничега од “Газеле” до блокова...

Некада је та гарсоњера била пуна смеха.

Некада ме је из трпезарије гарсоњере будио очев транзистор и оно “литургијско”:
“Добро јутро, Београде!”

Некада је из блокова ка граду возио зелени зглобни аутобус 16Б док је ветар ковитлао песак и далек глас људи у копрени пешчане хајдучије...

Некада сам упорно стајао крај возача гледајући у оне шарене карте за возњу које је разбрајао великим ноктом малог прста...

Некада се чуло оно “тинг” кад аутомат поједе па испљуне карту...

Некада се основна школа звала “Браћа Рибар”.

Некада нисам имао појма ко су та браћа док сам преплашено стајао у кредом исцртаном цвету И1.

Некада је мама стајала само који корак даље и плакала док нас је Розалија Јанковић, та дивна, дивна жена уводила по при пут у школу.

Некада су ми та два сата проведена у школи 1. септембра 1981. деловала као вечност.

Некада сам мислио да је мама отишла и да ме у дворишту више нико неће сачекати.

Некада сам био пресрећан видевши да није, да је угасило до пола попушену цигарету, ЛД, и потрчала к мени, још плачући.

Некада сам одлазио до Рајићеве, код окретнице трамваја, мало изнад школе, цвренио се киоск, врео на сунцу, ко плотна старог шпорета...

Некада су се у њему знојиле две шерпетине- у једној виршле у другој кобасице.

Некада је од прилога било само сенфа и мајонеза.

Некада бих добио и мињон приде, добрано мек, лепљив и истопљен.

Некада бих сео на прву клупу Калемегдана и јео виршле у земички док је мама држала јогурт, мињон и салвету.

Некада је у Зоолошком врту било више људи него животиња, али то је био и остао најлепши збег.

Некада сам у “Снежани” појео прву пицу, уталивши се с другарима за каприћозу. Друге и није било.

Некада нисмо знали ни како се то једе, нити нам се нарочито свидела, али побегли смо с часа и јели пицу, еј!

Некада је Розалија знала да ме дигне са столице кад повуче зулуф, а ја ћутим, пионери нису плакали...

Некада сам на мало матури попио чашицу рума и два сата изазивао на ферку паркинг сат, док он, паметнији, није пустио...

Некада сам крао буразерове беле, “адидас- ром” патике, триброја веће и клапарао у њима трипујући да сам Шејн.

Некада је нас петоро знало да се згура у телефонску говорницу док насумично окрећемо бројеве и зезамо људе...

Некада смо седели код Теразијске чесме и гледали у милицајце који су покушавали да копирају Јована Буља и буду онакви шмекери у белим, летњим униформама, али...

Некада је чика Јован радио у трафици код мене у блоку након пензионисања- био је шмекер до краја!

Некада је ћале купио Гипчету оно чудо од “БТ50”- никада није хтео да да круг па смо му скидали вентиле с гума...

Некада ме је Момчило водио код фризера по службену фризуру: “Мало маказама иза ушију, скрати му те репове и да му шишке не падају у очи...”

Некада је мама дозволила док је ћале био у Црној Гори да одем сам и мајстор Мићи одбрусим: “Не, не као оно татино, овог пута хоћу машиницом изнад ушију и уз врат!”
Какав јерес...

Некада је буразер тренирао кошарку у “Партизану” и водио ме у Халу спортова, наааајвећу грађевину на свету, да гледам баскет и слушам како “симодовке” шкрипе по паркету...

Некада сам због једне Наташе запалио с гајбе 9. марта '91. да се нађемо на Славији...

Некада сам се за опкладу пео на врх казаљке сунчаног сата на Славији...

Некада је ћале од фирме добио двособну гајбу па смо буразер и ја добили своју собу из које су трештали Дар Стрејтс, Крис Рија, ЗЗ топ, Смак, АББА, Дилан, Чорба, Рој Орбисон...

Некада је ћале преко синдиката купио “тошиба” двокасеташ и пар “ТДК” касета...

Некад га је буразер понео на море у Чањ и заборавио на плажи...

Некад сам се на личну карту буразеровог другара учланио увидео клуб и узео две касете- неког нинџу и Линду Ловлејс...

Некада сам плаћао казне кад касете вратим непремтане.

Некада сам с ортацима из краја данима пре пројекције стајао у реду пред биоскопом “Фонтана” да купимо карте.

Некада сам због девојке добио такве батине од Павиљонаца, али је наставила да ме воли. Још више, чини ми се.

Некада су ми ти Павиљонци постали другари кад су схватили да могу да ме шибају колко хоће- ја ћу долазити по Јелену модар или не...

Некада је ћале пред пензију поново добио гајбу, за собу већу...

Некада смо родитељима крали онај “ЛД” и пушили док нам не позли, а онда по још једну верујући да се заиста “клин- клином избија...”

Некада сам се толико напио на буразеровом испраћају у војску да сам сутрадан питао кад се враћа из школе, да му мазнем патике пре него што стигне, а он је у “Маршалки” већ задуживао “гуштерску” опрему...

Некада се буразера напио на мом испраћају не желећи да ми покаже како му је фрка јер идем у војску у Гњилане.

Некада ме мајка није пратила од кућнога прага даље кад сам то јутро космат кретао пут Гњилана...

Некада је мама била жива, сад недељом брат и ја причамо о свему што је некад било, седећи крај њеног гроба, никад не говорећи да идемо на гробље већ до маме...

Некада је та троугласта “Кравица” била највиша кота детињства с које се јасно видело све, осим волова који су се некако прикрали...

Зато данас не могу да објасним мојом принцези зашто плачем на вест да се вратило “некад” и зашто је троугао једини хоризонт кроз који се јасно види кружница сунца и под

облацима..?

(Два у један)